

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **S. a.s.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpeného JUDr. D., advokátom so sídlom v B., proti povinnému **JUDr. D.**, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu A., s.r.o. v konkurze, so sídlom v P., IČO: X., o **vymoženie 271 306,88 € (8 173 391 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 1 Er 1931/2006, v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 31. októbra 2007, sp. zn. 17 CoE 78/2006 a uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica z 20. októbra 2006, č.k. 1 Er 1931/2006-20, takto

r o z h o d o l :

Mimoriadne dovolanie **z a m i e t a .**

Povinnému nepriznáva náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Považská Bystrica na návrh oprávneného v zmysle § 45 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) vydal dňa 9. júna 2006 poverenie na vykonanie exekúcie súdnej exekútorke JUDr. A. na vymoženie peňažnej pohľadávky 8 173 391 Sk s príslušenstvom a trovami exekúcie proti povinnému.

Okresný súd Považská Bystrica uznesením z 20. októbra 2006 č.k. 1 Er 1931/2006-20 exekúciu zastavil; oprávnenému v lehote 3 dní uložil povinnosť nahradiť súdnej exekútorke trovy exekúcie 6 105,90 Sk. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd na návrh oprávneného exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku pre nevymožiteľnosť pohľadávky zastavil z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie. Táto skutočnosť mala vyplývať zo šetrenia vykonaného súdnou exekútorou v priebehu

exekučného konania a jej zistení, že povinný nevlastní žiaden hnuťelný ani nehnuteľný majetok, žiadne finančné prostriedky a v budúcnosti nie je predpoklad úspešného uspokojenia vymáhanej pohľadávky. Podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku v spojení s § 203 ods. 1 Exekučného poriadku súd zaviazal oprávneného na náhradu trov exekúcie v prospech súdnej exekútorky v sume 6 105,90 Sk v súlade s § 14, § 15, § 22 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Trenčíne (tiež odvolací súd) uznesením z 31. októbra 2007 sp. zn. 17 CoE 78/2006 zastavil odvolacie konanie smerujúce proti výroku, ktorým súd prvého stupňa exekúciu zastavil; vo výroku o náhrade trov exekúcie potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vzhľadom na dispozičný úkon oprávneného odvolací súd podľa § 207 ods. 2 O.s.p. zastavil odvolacie konanie smerujúce proti výroku, ktorým súd prvého stupňa exekúciu zastavil. Preskúmaním napadnutého uznesenia vo výroku o náhrade trov exekúcie zistil, že odvolanie v tejto časti nie je dôvodné. Vychádzal pritom zo záveru, že ak bola exekúcia právoplatne zastavená podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku, t.j. z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, je potrebné o náhrade trov exekúcie rozhodnúť podľa § 203 ods. 2 vety prvej Exekučného poriadku, podľa ktorej ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, znáša ich oprávnený.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky vyhovel podnetu oprávneného a mimoriadnym dovolaním napadol uvedené uznesenia okresného súdu a krajského súdu vo výroku o náhrade trov exekúcie. Podľa jeho názoru bol týmito rozhodnutiami porušený zákon, a preto navrhol uvedené uznesenia v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Považská Bystrica na ďalšie konanie. Poukázal na nesprávne závery súdov, ktoré na vec aplikovali § 203 ods. 2 vetu prvú Exekučného poriadku, pritom sa neriadili § 200 ods. 2 Exekučného poriadku a § 48 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii. V danom prípade došlo k zastaveniu exekúcie zo zákona (§ 48 zákona č. 7/2005 Z.z.) následkom vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka (povinného) uznesením Okresného súdu Trenčín zo 17. augusta 2006 sp. zn. 39 K 12/2006. Uvedená skutočnosť vylučuje splnenie zákonnej podmienky pre zastavenie konania z dôvodu nemajetnosti povinného podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku. Nemožno platne a účinne zastaviť už raz zastavené konanie a preto nenastali zákonné dôvody pre uloženie povinnosti nahradiť trovy exekúcie oprávnenému podľa § 203 ods. 2 vety prvej Exekučného poriadku. Zdôraznil, že exekučný

súd nemá zákonný podklad na uloženie náhrady trov exekúcie oprávnenému, pokiaľ (bez ďalšieho) vychádza z toho, že exekučné konanie bolo zastavené vyhlásením konkurzu na majetok povinného. Trovy exekúcie si mala súdna exekútorka prihlásiť ako pohľadávku proti podstate v konkurznom konaní (per analogiam § 48 veta druhá zákona č. 7/2005 Z.z.). Doporučil, aby dovolací súd spresnil dôvody a právny záver vyjadrený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 104/2008, v ktorom sa v zásade správne tvrdí, že aj v prípade exekúcie zastavenej ex lege je súd povinný rozhodnúť o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie. Spresnenie spočíva v tom, že 1/ exekučný súd o trovách exekúcie po zastavení exekúcie ex lege nerozhoduje vtedy, ak možno trovy exekúcie uspokojiť z čiastočného výťažku získaného pred zastavením exekúcie (§ 48 veta druhá zákona č. 7/2005 Z.z.) – netýka sa uvedeného prípadu, 2/ konanie exekučného súdu o trovách exekúcie sa vyhlásením konkurzu prerušuje až do skončenia konkurzu; exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie po skončení konkurzu s prihliadnutím na výsledok rozvrhu. Konajúce súdy uložili náhradu trov exekúcie oprávnenému, hoci pre takéto rozhodnutie neboli splnené podmienky, keďže povinný mal majetok, ktorý bol v čase rozhodnutia predmetom konkurzu.

Oprávnený sa stotožnil s obsahom právnej argumentácie v mimoriadnom dovolaní a preto navrhol dovolaniu vyhovieť a priznať mu náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní v sume 94,40 €.

Povinný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nesúhlasí s vyjadreným názorom, podľa ktorého súdna exekútorka si mala prihlásiť trovy exekúcie ako pohľadávku proti podstate v konkurznom konaní v zmysle § 48 zákona č. 7/2005 Z.z. (per analogiam). Otázka náhrady trov zastavených exekučných konaní podľa zákona č. 7/2005 Z.z. má byť riešená zákonom, nie analógiou.

Súdna exekútorka vychádzala z dlhoročnej praxe, podľa ktorej v konkurznom konaní nie sú uspokojené trovy exekúcie vzhľadom na poradie pohľadávky. Poukázala na rámcovú zmluvu o vykonaní exekúcie z 8. októbra 2003, ktorú uzavrela s právnym zástupcom oprávneného, v ktorej sa oprávnený zaviazal uhradiť exekútorke trovy exekúcie vyúčtované ako pri zastavení exekúcie v prípade, ak je počas exekúcie na majetok povinného vyhlásený konkurz (článok V. posledná veta zmluvy).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1 a 2 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 3 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. a § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie nie je opodstatnené.

V konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky je dovolací súd viazaný rozsahom dovolania, ako aj uplatneným dovolacím dôvodom vrátane jeho obsahového vymedzenia (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.). Obligátorne sa zaoberá len vadami konania uvedenými v § 237 O.s.p. a inými vadami, pokiaľ tieto mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Takéto vady dovolací súd nezistil; dovolaateľ uvedené vady v konaní a rozhodnutí súdov v mimoriadnom dovolaní nenamietal.

Mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Pri posudzovaní námietok v mimoriadnom dovolaní vzal dovolací súd na zreteľ, že vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci (§ 5 ods. 2 Exekučného poriadku), ďalej že za výkon exekučnej činnosti patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času (§ 196 Exekučného poriadku) a napokon, že súdom poverený exekútor má pri rozhodovaní o trovách exekúcie postavenie účastníka konania (§ 37 ods. 1 Exekučného poriadku).

Pokiaľ k zastaveniu exekúcie došlo rozhodnutím súdu z niektorého z dôvodov uvedených v ustanovení § 57 Exekučného poriadku, rozhodne súd aj o tom, kto a v akej výške

platí trovy exekúcie (viď § 200 ods. 2 Exekučného poriadku). Rozhodnutie súdu musí teda v týchto prípadoch okrem výroku o zastavení exekúcie obsahovať aj výrok o náhrade trov exekúcie.

V danej veci rozhodnutiu exekučného súdu o zastavení exekúcie (20. októbra 2006) predchádzalo po začatí exekúcie vyhlásenie konkurzu na majetok povinného (17. augusta 2006), a preto nedošlo k zastaveniu exekučného konania rozhodnutím súdu, ale ex lege – vyhlásením konkurzu (viď § 48 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Exekučný súd pri tomto spôsobe zastavovania exekúcie nevydáva rozhodnutie o zastavení exekučného konania. V súvislosti s tým vzniká otázka, či má súd v uvedenej procesnej situácii rozhodnúť o trovách exekúcie. Túto otázku nerieši zákon o konkurze a reštrukturalizácii a výslovne ani Exekučný poriadok. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je však potrebné na základe analógie procesného práva postupovať aj v tomto prípade podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku. Možno preto uzavrieť, že aj v prípade exekúcie zastavenej ex lege (§ 48 zákona o konkurze a reštrukturalizácii) je povinnosťou súdu rozhodnúť o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie (analogicky ako v prípade zastavenia exekúcie rozhodnutím súdu).

Dovolací súd nezistil žiadne relevantné dôvody, pre ktoré by sa mal odkloniť od právneho názoru vysloveného v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. augusta 2008 sp. zn. 3 Cdo 104/2008, ktorého právna veta v znení: „V prípade exekúcie zastavenej ex lege podľa § 48 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii je povinnosťou súdu rozhodnúť o tom, kto a v akej výške nahradí trovy exekúcie (§ 200 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti per analogiam)“ bola schválená Občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na uverejnenie v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky nie je opodstatnené a preto ho zamietol (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 1 O.s.p.).

Povinnému, ktorý mal v konaní o mimoriadnom dovolaní úspech, nepriznal dovolací súd náhradu trov tohto konania, lebo v konaní o mimoriadnom dovolaní nepodal návrh na náhradu trov tohto konania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. apríla 2009

JUDr. Daniela Su ě a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková